

Sygn. akt VII Pa 29/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący: Sędzia SO Teresa Makarewicz

Sędziowie: SO Ewa Gulska (spr.)

SO Teresa Ogrodnik

Protokolant: sekretarz sąd. Katarzyna Trafisz

po rozpoznaniu dnia 17 czerwca 2015 roku w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa H. M.

przeciwko Bankowi (...) S.A. w W.

o odprawę rentową

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 6 listopada 2014 r. sygn. akt VII P 231/14

I apelację oddala;

II nie obciąża powódki kosztami postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VII Pa 29/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 listopada 2014 roku sygn. akt VII P 231/14 Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w sprawie z powództwa H. M. przeciwko Bankowi (...) Spółce Akcyjnej w W. o odprawę rentową, oddalił powództwo nie obciążając powódki kosztami procesu a nieuiszczone koszty sądowe przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Powyższy wyrok został oparty na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

Powódka H. M. była zatrudniona w pozwanym Banku (...) Spółce Akcyjnej w W. w oparciu o umowę o pracę na czas nieokreślony w wymiarze pełnego etatu, ostatnio na stanowisku administratora produktów II stopnia.

W dniu 27 listopada 2010 r. zostało zawarte Porozumienie pomiędzy (...) Bankiem (...) S.A. w W. a działającymi u tego pracodawcy związkami zawodowymi „w sprawie zasad stosowanych przy rozwiązywaniu z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników w 2010 r.”. W §8 tego porozumienia strony przewidywały możliwość rozwiązania stosunku pracy w drodze wypowiedzenia lub za porozumieniem stron. W przypadku wyrażenia zgody na porozumienie pracownikowi wypłacano odprawę pieniężną w wysokości określonej w art. 8 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących

pracowników (Dz.U. nr 09 poz. 844 ze zm.), odprawę dodatkową w wysokości 3 miesięcznego wynagrodzenia za pracę oraz drugą odprawę dodatkową, w wysokości uzależnionej od stażu pracy.

Zapis §10 ust. 1 tego aktu przewidywał nadto, że pracownicy banku, którzy w dniu rozwiązania stosunku pracy lub do końca 2010 r. spełnią warunki konieczne do nabycia emerytury albo posiadają decyzje właściwego organu rentowego o przyznaniu emerytury, a z którymi zostanie rozwiązany stosunek pracy w ramach zwolnień z przyczyn nie dotyczących pracowników, otrzymują odprawę pieniężną o której mowa w §9 oraz odprawę emerytalną, w wysokości ustalonej zgodnie z zasadami określonymi w ZUZP, jeżeli dotychczas nie otrzymali odprawy emerytalnej lub rentowej. Powyższe porozumienie nie regulowało zasad nabycia odprawy rentowej w przypadku odejścia pracownika za porozumieniem stron w roku 2010.

Stosownie zaś do zapisów §10 Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy (...) S.A. z dnia 28 marca 1994 r., pracownik spełniający prawo do emerytury lub renty, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na emeryturę lub rentę przysługuje odprawa pieniężna. Wysokość tej odprawy została uzależniona od stażu pracy i dla pracowników po 20 latach zuzp przewidywał odprawę w wysokości 600% podstawy wymiaru.

Powódka wyraziła zgodę na rozwiązanie jej stosunku pracy za porozumieniem stron, na zasadach określonych w Porozumieniu z dnia 27 listopada 2009 r. Jej umowa o pracę została rozwiązana w tym trybie z dniem 30 grudnia 2010 r. W związku z rozwiązaniem stosunku pracy z przyczyn nie dotyczących pracownika H. M. uzyskała 3 odprawy: pierwszą w kwocie (...) zł, wynikającą z art. 8 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników (Dz. U. nr 90 poz. 844 ze zm.), drugą w kwocie (...) zł i trzecią w kwocie (...)zł, wynikające z §10 Porozumienia.

Jeszcze w okresie zatrudnienia tj. 26 grudnia 2010 r. powódka zachorowała na (...) i przebywała na zwolnieniu lekarskim przez 182 dni aż do 25 czerwca 2011 r. W dniu 26 czerwca 2011 r. nabyła prawo do świadczenia rehabilitacyjnego, które pobierała do dnia 19 czerwca 2012 r.

W końcowym okresie świadczenia rehabilitacyjnego H. M. złożyła wniosek do ZUS Oddział w L. o przyznanie jej prawa do renty. W dniu 4 lipca 2012 r. otrzymała decyzję odmowną. Od decyzji tej nie odwoływała się do sądu. Stwierdziła wówczas, że podejmie starania o uzyskanie prawa do świadczenia przedemerytalnego. Warunkiem nabycia tego świadczenia było pozostawanie jako osoba bezrobotna przez okres 6 miesięcy. W związku z tym powódka zarejestrowała się jako osoba bezrobotna w dniu 29 czerwca 2012 r. w Miejskim Urzędzie Pracy w L. i uzyskała zasiłek dla bezrobotnych w okresie od 7 lipca 2012 r. do 1 lutego 2013 r. W dniu 25 kwietnia 2013 r. powódka utraciła status osoby bezrobotnej.

Wynikało to z faktu, że w międzyczasie - w dniu 1 lutego 2013 r. powódka złożyła ponowny wniosek o rentę do ZUS Oddział w L. i decyzją tego organu z dnia 22 kwietnia 2013 r. nabyła prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia złożenia wniosku tj. od 1 lutego 2013 r. W związku z uzyskaniem prawa do renty wnioskodawczyni zrezygnowała z ubiegania się o prawo do świadczenia przedemerytalnego.

W dniu 1 sierpnia 2013 r. pełnomocnik wnioskodawczyni skierował wezwanie do pozwanego banku o wypłatę odprawy rentowej, w związku z uzyskaniem przez powódkę prawa do renty. Pozwany bank odmówił wypłaty.

Było tak, że niektóre koleżanki powódki, które były zatrudnione w banku, uzyskiwały odprawę rentową, po nabyciu prawa do renty już po rozwiązaniu stosunku pracy. Dotyczyło to sytuacji, gdy przebywały one w trakcie zatrudnienia i po jego zakończeniu na zasiłku chorobowym i świadczeniu rehabilitacyjnym, po upływie, którego od razu uzyskały prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Powództwo wniesione przez H. M. w ocenie Sądu Rejonowego nie zasługiwało na uwzględnienie.

Porozumienie z dnia 27 listopada 2009 r. nie reguluje zasad nabycia odprawy rentowej przez pracowników pozwanego banku a jedynie odnosi się do wypłaty odprawy emerytalnej (por. zapis §10 ust. 3) i podstawę prawną żądania powódki stanowi zapis art. 92¹ kodeksu pracy oraz o treść § 10 ust. 1-3 zuzp.

Zakładowy układ zbiorowy pracy (...) S.A. reguluje przy tym jedynie wysokość odprawy, określając ją korzystniej niż przepisy kodeksu pracy. W przypadku powódki, której staż pracy był dłuższy niż 20 lat, zgodnie z zapisem ust. 2 pkt 1d tego paragrafu odprawa taka wynosiłaby 600% podstawy wymiaru. Bezsprzeczne między stronami jest, że stanowi to kwotę(...)zł.

W zakresie zasad nabycia tego świadczenia (z braku regulacji w zuzp) znajduje zastosowanie art. 92¹§ kp.

Przepis ten stwierdza, że pracownikowi spełniającemu warunki uprawniające do renty inwalidzkiej lub emerytury, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na emeryturę lub rentę przysługuje odprawa pieniężna w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia.

Powyższy przepis kreuje zatem dwie przesłanki nabycia prawa do odprawy rentowej:

- spełnienie warunków uprawniających do nabycia renty;
- związek pomiędzy rozwiązaniem stosunku pracy a przejściem na rentę.

Pierwszy z warunków powódka spełniła w dniu 1 lutego 2013 r., gdyż od tej daty Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał jej prawo do renty.

Odnosnie spełnienia drugiej z przesłanek, za utrwalony w doktrynie prawa pracy i orzecznictwie Sądu Najwyższego Sąd Rejonowy powołał pogląd, że związek o jakim mowa w art. 92¹ § 1 k.p. może mieć charakter przyczynowy, czasowy, funkcjonalny albo mieszany, zaś w praktyce mamy do czynienia najczęściej ze związkiem mieszanym czasowo-funkcjonalnym (zob. J. Strusińska- Żukowska: odprawy pieniężne dla pracowników Prawo Pracy z 2000 r. z. 1 poz. 10 wyrok SN z dnia 23 listopada 1993r. I PRN 111/93 publ. OSNCP z 1994 r. nr 12 poz. 243 oraz uzasadnienie wyroku SN z dnia 28 lipca 1999 r. I PKN publ. OSNAP z 2000 r. Nr 21 poz. 786).

Związek przyczynowy polega na tym, że nabycie uprawnień emerytalnych (rentowych) stanowi przyczynę rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą w tym sensie, iż pracownik podejmuje decyzję o zakończeniu stosunku pracy wskutek nabycia uprawnień emerytalnych (rentowych). Przyjmuje się przy tym, iż przejście na emeryturę nie musi być jedyną, wyłączną i bezpośrednią przyczyną rozwiązania umowy o pracę (por. uchwałę SN z dnia 29 maja 1989 r. III PZP 19/89, OSNCP z 1990 r. z 4-5 poz. 61, z dnia 4 czerwca 1991 r. I PZP 17/91 publ. OSNP z 1992 r. z 3. poz. 37 wyrok SN z dnia 25 czerwca 2005 r. I PZP 27/93 I PR 5/93 nie publ.).

Związek funkcjonalny przejawia się zaś w tym, iż rozwiązanie stosunku pracy wywołuje skutek w sferze stosunku ubezpieczenia społecznego tj. powoduje nie tylko powstanie uprawnień emerytalnych lecz np. wznowienie zawieszonoego świadczenia (tak SN w uzasadnieniu wyroku z dnia 28 lipca 1999 r. I PKN publ. OSNAP z 2000 r. Nr 21 poz. 786) i skutkuje tym, iż pracownik nie podejmuje zatrudnienia lecz przechodzi na emeryturę (wyrok SN z dnia 8 grudnia 1993 r. I PRN 11/93 publ. OSCP z 1994 r. z.12 poz.243.)

Związek czasowy polega na tym, iż rozwiązanie umowy o pracę oraz nabycie uprawnień emerytalnych mają miejsce w nieznacznym odstępie czasowym.

W dawniejszym orzecznictwie dominował przy tym pogląd , iż zdarzenia te powinny zbiegać się w czasie, lub też nabycie uprawnień emerytalnych (rentowych) winno mieć miejsce wkrótce po rozwiązaniu stosunku pracy (tak SN w wyroku z dnia 25 czerwca 1993 r. I PR 5/93 publ. OSNAPiUS z 1994 r. Nr 2 poz.24). Natomiast jednoczesne pozostawanie w zatrudnieniu i pobieranie renty wykluczało uzyskanie odprawy po rozwiązaniu umowy o pracę (tak SN w uchwale z dnia 2 marca 1994 r. I PZP 4/94 publ. OSNAPiUS z 1994 r. nr 2 poz. 24 oraz wyroku z dnia 25 czerwca 1993 r. I PR 5/93 I PZP 27/93 nie publ.) Aktualnie odnajduje się tendencję do uznawania, iż prawo do odprawy

przysługuje mimo nabycia uprawnień w trakcie zatrudnienia pracownika (uzasadnienie wyroku z dnia 28 lipca 1999 r. I PKN publ. OSNAP z 2000 r. Nr 21 poz. 786, wyrok SN z dnia 4 czerwca 2002 r. I PKN 346/01).

Trafne jest przy tym, zdaniem Sądu Rejonowego, stanowisko pozwanego, że w przypadku powódki H. M. brak jest jakiegokolwiek związku pomiędzy nabyciem prawa do renty a rozwiązaniem stosunku pracy.

Pomiędzy tymi zdarzeniami nie zachodzi związek czasowy bo powódka rozwiązała umowę o pracę z dniem 31 grudnia 2010 r. a prawo do renty nabyła z dniem 1 lutego 2013 r. (data złożenia wniosku o rentę).

Brak też jest związku przyczynowego bo rozwiązanie stosunku pracy w dniu 31 grudnia 2010 r. nie wynikało z uzyskania prawa do renty.

Nie można też w analizowanym stanie faktycznym przyjąć związku funkcjonalnego, bo rozwiązanie stosunku pracy z dniem 31 grudnia 2010 r. nie wywołało skutku w sferze ubezpieczenia społecznego. W tej dacie H. M. nawet nie mogła spodziewać się, że w przyszłości uzyska prawo do renty bo 26 grudnia 2010 r. dopiero rozpoczęła 182 okres zasiłkowy (zwolnienia lekarskiego).

Nawet jakby przyjąć koncepcję związku przyczynowego, zaprezentowaną w pozwie, że nabycie prawa do renty wynikało z zachorowania powódki jeszcze w okresie zatrudnienia, to ten związek, w ocenie Sądu Rejonowego uległ przerwaniu w roku 2012, kiedy ZUS wydał powódce odmowną decyzję co do renty. Powódka nie zaskarżyła wówczas tej decyzji do Sądu, lecz wybrała status osoby bezrobotnej, rejestrując się w MUP w L. w dniu 29 czerwca 2012 r. i pozostając jako osoba bezrobotna do dnia 1 lutego 2013 r. Wybór statusu osoby bezrobotnej, czyli poszukującej pracy a nie osoby niezdolnej do pracy i ubiegającej się z tego tytułu o prawo do renty dyskwalifikuje możliwość przyjęcia, że związek taki został zachowany. Motywacje powódki w tym zakresie (chęć posiadania ubezpieczenia i zasiłku dla bezrobotnych) nic nie zmieniają, bo o wyborze swojego statusu decydowała powódka. Odnosząc się do jej twierdzeń, że „jej renta była nieunikniona, bo cały czas chorowała” należy wskazać, że o nabyciu prawa do renty decydują powołane do tego organy. Samo przekonanie ubezpieczonego, że spełnia warunki do jej nabycia a nawet faktyczne ich spełnianie gdy wydana decyzja jest negatywna nie jest wystarczające w świetle zapisu art. 92⁽¹⁾ kp. Na powyższe zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 października 2013 r. II PK 14/13 (publ. M.P.Pr. 2014/2/88-91) stwierdzając: „weryfikacja rent z tytułu niezdolności do pracy należy do zadań Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i jest realizowana w trybie przewidzianym przepisami z zakresu ubezpieczeń społecznych”.

Na koniec należy odnieść się do twierdzeń powódki, że innym koleżankom pozwany wypłacił odprawy rentowe mimo, że prawo do renty otrzymały już po rozwiązaniu stosunku pracy z pracodawcą. Jak wskazała sama powódka osoby te uzyskały prawo do renty bezpośrednio po upływie świadczenia rehabilitacyjnego. Ich sytuacja była zatem odmienna, bo nie doszło do zmiany ich statusu z osoby niezdolnej do pracy z powodu choroby lub konieczności rehabilitacji na osobę bezrobotną, czyli poszukującą pracy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy oddalił powództwo.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu oparł na treści art. 102 kpc, nie obciążając nimi powódki. H. M. jest w tej chwili rencistą, co oznacza że jej sytuacja majątkowa oraz stan zdrowia nie są dobre. Nadto wytaczając powództwo kierowała się sytuacją prawną swoich koleżanek i miała uzasadnione podstawy aby sądzić, że jej roszczenie zasługuje na uwzględnienie. Jak wynika z postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2011 roku (II CZ 105/11), do kręgu okoliczności, które powinny być brane pod uwagę przez sąd przy ocenie przesłanek z art. 102 kpc należą przede wszystkim fakty związane z samym przebiegiem procesu, min. szczególna zawilość lub precedensowy charakter sprawy albo subiektywne przekonanie powoda co do zasadności zgłoszonego roszczenia - trudne do zweryfikowania a limine”.

Apelację od wyroku wniosła powódka zaskarżając go w części oddalającej powództwo, co do kwoty(...)żł i zarzucając mu:

- naruszenie art. 92¹ §1 k.p. przez błędne przyjęcie, że powódka utraciła prawo do odprawy rentowej o której mowa w tym przepisie, jeżeli po ustaniu stosunku pracy i wyczerpaniu zasiłku chorobowego rozpoczętego w czasie zatrudnienia, zarejestrowała się jako osoba bezrobotna i w dacie posiadania statusu bezrobotnej decyzją organu rentowego uzyskała prawo do renty,

- naruszenie art. 233 §1 k.p.c. przez dokonanie oceny dowodów w sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego, a jednocześnie nasuwający zastrzeżenia z punktu widzenia zasad logicznego rozumowania poprzez błędne przyjęcie, że w niniejszej sprawie wymagany w art. 92¹ §1 k.p. związek funkcjonalny pomiędzy ustaniem stosunku pracy u pozwanej, a uzyskaniem prawa do renty, nie został zachowany.

Zarzucając powyższe powódka wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty (...)zł, wzajemne zniesienie kosztów zastępstwa procesowego za pierwszą instancję zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania apelacyjnego wedle norm przepisanych.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności należy podnieść, że Sąd Okręgowy podziela ustalenia stanu faktycznego dokonane przez Sąd Rejonowy. Zaprezentowany w uzasadnieniu wyroku tok rozumowania odnoszący się do oceny ustalonego stanu faktycznego i dowodów jest spójny i logiczny. Na akceptację zasługują też rozważania prawne przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy ustalony przez Sąd I instancji stan faktyczny przyjął zatem za własny i nie zachodzi potrzeba jego szczegółowego powtarzania (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 r., II UKN 61/97 – OSNAP 1998 nr 9, poz. 104 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 1999 r., I PKN 521/98 – OSNAP 2000, nr 4, poz. 143).

W istocie spór w niniejszej sprawie nie był skoncentrowany wokół ustaleń faktycznych, lecz ich oceny pod kątem spełnienia przez powódkę przesłanek do nabycia prawa do odprawy rentowej.

Prawo do odprawy rentowej zostało uregulowane w art. 92¹ §1 k.p., który stanowi, że pracownikowi spełniającemu warunki uprawniające do renty z tytułu niezdolności do pracy lub emerytury, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na rentę lub emeryturę, przysługuje odprawa pieniężna w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia.

Wysokość odprawy rentowej w Zakładowym układzie zbiorowym pracy (...) S.A. została uregulowana korzystniej aniżeli w Kodeksie Pracy i w przypadku powódki wynosi 600% tj. (...) zł (§10 ust. 2 pkt 1d ZUZ).

Należy wskazać za Sądem Rejonowym, że pierwszy z warunków wskazanych w art. 92¹ §1 k.p. powódka spełniła w dniu 1 lutego 2013 r., gdyż od tej daty Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał jej prawo do renty.

W apelacji powódka argumentuje, że spełniła również drugi z warunków, a mianowicie, że pomiędzy ustaniem stosunku pracy w dniu 30 listopada 2011 roku a uzyskaniem prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od dnia 1 lutego 2013 roku istnieje związek funkcjonalny, chociaż argumentacja zgłoszona na poparcie tego związku wskazuje bardziej na zajście związku przyczynowego. Powódka podniosła, że jeszcze przed zakończeniem stosunku pracy podjęła decyzję o przejściu na rentę, jednakże wstrzymała się ze złożeniem wniosku do czasu zakończenia okresu pobierania świadczenia rehabilitacyjnego. Drugi wniosek złożyła w lutym 2013 roku i od tego czasu nabyła prawo do renty.

Z argumentacją powódki nie sposób się zgodzić, nawet kierując się zaprezentowanym przez nią tokiem rozumowania.

Z ustaleń wynika, że w dniu 26 czerwca 2011 r. powódka nabyła prawo do świadczenia rehabilitacyjnego, które pobierała do dnia 19 czerwca 2012 r. Stosunek pracy łączący strony uległ rozwiązaniu z dniem 30 listopada 2011 roku. W końcowym okresie świadczenia rehabilitacyjnego H. M. złożyła wniosek do ZUS Oddział w L. o przyznanie

jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W dniu 4 lipca 2012 r. organ rentowy odmówił jej prawa do renty. Powódka nie zaskarżyła tej decyzji. Zamiast tego powódka zarejestrowała się jako osoba bezrobotna jeszcze w dniu 29 czerwca 2012 r., czyli jeszcze przed otrzymaniem decyzji dotyczącej prawa do renty, w Miejskim Urzędzie Pracy w L.. Pobrała zasiłek dla bezrobotnych w okresie od 7 lipca 2012 r. W dniu 25 kwietnia 2013 r. powódka utraciła status osoby bezrobotnej. Prawo do renty nabyła od dnia 1 lutego 2013 roku.

W ocenie Sądu Okręgowego nie tylko sam fakt uzyskania przez powódkę zasiłku dla bezrobotnych świadczy o przerwaniu związku funkcjonalnego pomiędzy zakończeniem pracy, a nabyciem prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Pierwszym ogniwem, które zostało przerwane, w łańcuchu związku funkcjonalnego (czy bardziej przyczynowego) było zarejestrowanie się przez powódkę w dniu 29 czerwca 2012 roku jako osoby bezrobotnej, jeszcze przed otrzymaniem decyzji dotyczącej prawa do renty.

Kolejnym elementem było niezaskarżenie przez powódkę decyzji z dnia 4 lipca 2012 roku, którą ZUS odmówił powódce prawa do renty.

Powódka w efekcie swoich działań uzyskała prawo do zasiłku dla bezrobotnych od 7 lipca 2012 roku. Natomiast zgłoszenia kolejnego wniosku o rentę dokonała dopiero w dniu 1 lutego 2013 roku.

Wszystkie te elementy świadczą o braku związku funkcjonalnego i przyczynowego pomiędzy zakończeniem stosunku pracy a nabyciem przez powódkę prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Jej argumentacja w tym zakresie jest bezzasadna i nie zasługuje na akceptację.

Należy również w pełni podzielić rozważania prawne poczynione przez Sąd Rejonowy w zakresie oceny braku spełnienia przez powódkę pozostałych przesłanek do nabycia prawa do odprawy rentowej. Przywołane na te okoliczność wywoły prawne są trafne a poparcie ich aktualnym orzecznictwem nadaje im charakter pełny i kompleksowy. Z tych względów Sąd Okręgowy przyjmuje je za własne.

Z przytoczonej argumentacji wynika, że zarzuty apelacji są bezzasadne a zaskarżony wyrok odpowiada prawu. Wniesioną apelację należało zatem oddalić.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd oparł na treści art. 102 k.p.c., nie obciążając kosztami postępowania apelacyjnego powódki. Aktualny status powódki pobierającej świadczenie rentowe prowadzi do wniosku, że jej sytuacja majątkowa i zdrowotna nie jest dobra, zatem obciążenie jej obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz przeciwnika byłoby sprzeczne z zasadą słuszności.

Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.